

BOĞAZDA PARILDAYAN “ÇILGIN ELMAS”

Konser haberi yağmurlu bir ilkbahar gününde Okeania sitesinde duyulduğunda başlamıştı içteki volkan kıpırdamaya. İnanılmazlık, şaşkınlık; beklentiden ağır basıyordu. Şaka gibi bir haberi önce, kimse inanmak istemiyordu ama tohum düşmüştü 40 yıllık beklenti toprağına.

Duyumlar geliyor ama resmi bir yazı göremiyorduk, canlı yayında dilinden çıkan İstanbul sözcüğü bile içimizdeki o buğulu dayanılmaz coşkuyu ortaya çıkarmaya yetmişti.

Yine de “**tereddüt**”, yine de “**ya olmazsa**” kuşkusunu... “**yıkım**” demekti bu. Duvarları yıkabilirdik belki ama içimizdeki bu beklentinin yıkılması karşısında dayanamazdık.

Olasılığı düşük bir haber bile bizi titretmeye yetmişken ya konser olduğunda neler olacaktı, düşünmek bile istemiyorduk doğrusunu söylemek gerekirse düşünemiyorduk. Çünkü bu hala bir hayal gibiydi, bin yıllık düşlerimizi süsleyen.

* * *

Floyd’a ait umutlar Live8 ardından canlansa da gerçekleşmedi ve bir kez daha Waters ile Gilmour kendi yollarında yürümeye devam ettiler. Sessizliğe gömülmüş, yeni çıkan kişisel albümlerini “**operalarda**” “**adalarda**” dinlemeye, yorumlamaya başlamıştık.

* * *

Konser haberi resmi olarak doğrulandığında bir yanımız uçuyordu sevinçten bir yanımızda kuşklar Dresden’in beşerli kol melekleri gibiydi; “**ya gelmezse, ya iptal olursa, doğru mu gerçekten, inanamıyorum**” deyip sorular soruyorduk Pink Floyd sevenlere Roger Waters dinleyenlere. Bitmeyen “**Waters mi, Gilmour mu, Floyd mu?**” tartışmaları sonra ermiş gibiydi, Waters gelecek ve 40 yıllık bekleyişimiz sona erecekti, öylesine beklemiş ve öylesine hayaller kurmuştuk; kimbilir kaç Floydian rüyalarında, hayallerinde onları konuk etmemişti kendilerine... birlikte kahveler içilmiş, Waters’a “**niye bıraktın Floyd’u, niye birleşmiyorsunuz?**” diye kahve arası sorular sorulmuştu ve ertesi gün anlatılmıştı yakınlara, “**Waters’la konuştuğumuz rüyamda yakında birleşeceklermiş,**” deyip beklentiler dile getirilmişti.

* * *

Geliyordu... evet Roger Türkiye’ye konser vermeye geliyordu hem de ayrıntılar bile belli olmuştu, 20 Haziran 2006 yer Kuruçeşme Arena... yılların özlemi, açlığı, susuzluğu bitecek, ruhumuzdaki sevgiliye canlı kavuşacak, onu dünya gözü ile görecek ve dinleyecektik.

Gecelere, dumanlara, sislere, hüznülere, maviliklere, özlemlere yazdığımız bekleyiş, yerini bilet bulamama kuşkusuna bıraktı.

Ve heyecan; geri sayımına başladı. Okeania biletleri temin etmiş ve herkesten önce elimize ulaştırmıştı... ulaşana kadar yine bir tedirginlik, hala inanılmaz, hala bastırılan bir kuşku, birbirimize “**konser bitmeden inanmayacağım Roger’in geldiğine**” mesajları ve biletlerin özenle saklanması...

Bir koşturma, bir telaş, tişörtler, afişler, buluşmalar, konser bilgileri...

Hep konser gibiydi, hep konser olarak baktık, öyle izledik, içten içe bilsek de daha farklı bir şey olduğunu; ta ki o beklenen gün gelene kadar.

* * *

Sıcak bir yaz günü, boğazın akıntılı ve masmavi suları bile ortamı serinletememiş, insanlar sabahın erken saatlerinde dizilmişlerdi kuyruğa ve elbet Pinkfloydtrk ailesi... tatlı bir koşturma, keyifli bir anlatım, gözlerdeki içten parlaklık ama her söylenen sanki suya yazılan bir yazı gibi kayboluyordu, düşüncelerin tümü gecenin karanlığındaki konsere odaklıydı, kimse ne olup biteceğini bilemiyor merak ve heyecanla bekliyordu; duyguların diplerinde “**acaba gerçeği gördüğümde tüm hayallerim yıkılacak mı?**” düşüncesi de vardı, yılların platonik sevgilisi bir gece bulutunda üşüyüp terk edecek miydi bizi; yüreğimizdeki o susamış özlem bu duyguyu her geçen dakika daha geriye öteliyordu.

Şahsım adına söylemek gerekirse, soundcheck sırasındaki “**on the run**” motifi gözümdeki yaşları gün ışığına çıkarmıştı, herkesin önünde ağlıyordum, bugüne dek hep yalnız ve içime attığım gözyaşları duvarlarını yıkmış ve incecik süzülüyordu yanaklarıma. İçime bir korku düştü, “**nasıl dayanılacaktı peki bütün bir gece, bir motiften böylesi oluyorsa**” ve baktım ki herkes benzer durumda, kimi kollarındaki tüylerin diken diken oluşuna kimi gözlerdeki yaşlara bakıyordu, aynı özlemin aynı bekleyişin umut dolu yolcularıydık yine aynı gemide...

Tellere tırmandık görebilmek için, bütün gece karşımızda olacağını bilsek de, her bir anını görmek, içimizdeki yılların açlığını gidermek istiyorduk, susamıştık, özlemiş, hayaller kurmuş ve beklemiştik.

Kapıdan içeri koşturarak giriş ve sahne önüne doğru, ona bir adım daha yakın olabilmek için yer arama...

* * *

Babam bir konsere gitmemişti hayatı boyunca, bunu bildiğimden küçük kızımı omuzlarıma almıştım daha 10 yaşında, hem içimdeki ukteye karşılık hem de tarihe küçük yaşta tanıklık etsin diye. Ne de olsa Pinkfloydtrk’ün en küçük maskotuydu. Gün boyu beklemekten zaman zaman yorulsa, zaman zaman sıkılsa da tüm gücüyle belki de henüz anlamlandıramadığı kalabalığın ortasında neler olup bittiğine bakıyor gelecekteki düşüncelerine şekiller çiziyordu.

“**Bitir şu hasreti artık**” diye bağırdı biri, “**bitir**” dedim “**bitir gerçekten**” dayanılmaz oluyordu bekleme, o saatler sanki durmuş gibiydi, kolonlardan günlük hayatta sevdiğimiz parçalar çalınmasına karşın, hiçbirine adapte olamıyor sadece bekliyorduk.

Gecenin karanlığı çöküp saatler yaklaştığında “**Roger Roger**” haykırıları her yeri inletmeye başlamıştı.

* * *

Ve belirlendiği saatte bir heyecan, bir düş fırtınası içinde ilahımız sahnede idi. “**hazır mıydık?**” “**eveettt**” ve ışıklar arasında başladı gösteri...

“**In the flesh**” nota olup ruhumuza akmaya başladığında, gökyüzündeki yıldızları topluyor gibiydi Roger ve parçanın sonunda soluğuyla, notalarıyla o tek tek topladığı yıldızları muhteşem bir ışık gösterisi ile saçıverdi üzerimize.

Ruhumuz, beynimiz yikanıyordu, arınıp masmavi enginliklere doğru kanat çırpmaya başlamıştık, “**Mother**” geldi ardından tüm sakinliğiyle ve sordu Roger: “**Mother should I trust the government?**” salladık başlarımızı “**hayır**” diyerek sağa ve sola. Ne bir işaret ne bir ima, herkes katılmıştı koroya.

Uçuyorduk boğazın rüzgârında, psychodelic tınılar arasında ve kendimizde değildik “**Set the controls for the heart of the sun**” başladığında...

“**Shine on, Have a cigar ve Wish you were here**” ile ardı ardına damarlarımıza giriyordu Roger, içimizde dolanıyor, duruyor, patlıyor, sakince yol alırken birden çağılayan gibi dökülüyordu.

Notalar uzayın boşluğunda aktıkça Roger sahnede devleşiyor, 17 bin kişilik koroyu tek başına yönetiyordu, herkes teslim olmuş ve kendinden geçmişti...

Ve “**Son Darbe**” geldi ardından “**Southampton Dock ve Fletcher Memorial Home**” birçok kişi tarafından The Wall’dan sonra vasat bir albüm çalışması gibi dursa da, konserin mesaj bölümüne çok iyi oturmuştu parçalar.

“**Perfect Sense**” ve peşi sıra gelen “**Leaving Beirut**” Roger’ın tartışılmaz dehasını, görsel ve işitsel öğeleri nasıl da harmanlayıp bize sunduğunu bir kez daha kanıtladı. Verilmek istenen bir mesaj bu kadar estetize edilebilirdi.

Koyunlar gibi meledik “**Sheep**” çalarken ve “**Leaving Beirut**” parçasının ardından bu parçanın seçimi Roger’a has bir özelliği ve öyle olmamız için sanki notalı bir mesaj...

Sahne ışıkları sönüp mola an’ı geldiğinde herkes birbirine bakıyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu; “**neredeydik, neler oluyordu, bu nasıl bir büyü idi, buna konser denemezdik, bu olsa olsa bir ayındı**”

* * *

Hâlbuki her şey daha yeni başlamış, bir anda “**Ayın karanlık yüzüne**” geçmiştik. Sesler dört bir yanımızda dönüyor, görsel sunumlar sahnede canlanıyor, notalar ardı ardına dökülüyor, “**çanlar bizim için çalıyordu**”...

Gözyaşları, çığlıklar, haykırışlar tam bir vecd havası hakimdi Kuruçeşme’ye... Tanrı yeryüzüne inmiş, boğazın serin sularına yaslanarak bize varolduğumuzu anımsatıyor ve “**tarihe tanıklık ediyorsunuz, keyfini çıkarın**” diyordu.

“**Ne oldu, nasıl oldu anlamadan;**” dinlerken doyamadığımız koca albüm sanki bir solukta bitiverdi, ışıklar söndü...

Gözyaşlarımız, heyecanımız, coşkumuz, sevincimiz bir su buharı gibi karıştı gökyüzüne ve saygı ile selamladı artık gam yemeyecek gözleri, tüm koro elele...

* * *

Çığlıkların ardı arkası kesilmediğinde, bitmesin bu rüya dendiğinde Roger döndü yeniden ve kızımın en sevdiği parça olan “**The happiest days of our lives ile Another Brick in the wall 2**” ile açtı perdeyi, omuzlarımda onu haykırışlarını duymak, zıplamak ve 17 bin kişilik koroya katılmak muhteşemdi. Bir yandan Roger’ın soluğunu dinliyor bir yandan kızımın parçayı tekrarlamasını takip etmeye çalışıyordum, bu keyfin anlatılması konserin anlatılmasından çok daha zor olduğundan yaşadığım o müthiş mutluluğu içime atıp saklıyor ve bu “**baba-kız bölümünü**” “**anlatılmaz, yaşanır**” diyerek zamanın sisleri arasına gömüyorum.

“**Vera**” ve ardından “**Bring the boys back home**” tüm parçalar anlamlı bir bütünlük içindeydiler ve dünyanın dört bir yanındaki günümüz politikacılarına ironik göndermelerle süslüydü.

“**Comfortably numb**” duyulmaya başladığında beynindeki duvarları yıkamayan son kişiler de çözüldü, dayanılmazdı bu keyfe ve keyifli uyusukluğa...

Gözyaşları oluk oluk karışıyordu boğazın karanlık sularına...

Ve yine anlamlı bir kapanış yaptı Roger; “**Ana Karnında**” ile başlayan yolculuğu bizi bıraktığı “**Keyifli Uyuşukluk**” la bitiriverdi...

* * *

Literatürde konser diye bilinen gösteri modern bir şaman ayiniydi ve bizler buna tanıklık etmekten gurur duyarak Roger'i, geceyi, boğazı ve gökyüzünü selamladık.

Dönüş yolunda küçük kızım yorgunluktan uyuyakalmıştı, eşimle gözgöze geldik bir an ve bana sessizce şöyle dedi: “**şimdi seni daha iyi anlıyorum Hakan...**”

Roger bir kez daha dokunmuştu yüreğimin en derinine ve hayat yeni başlıyor gibiydi...